



N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἡ ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10  
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-  
 ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,  
 φροντισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

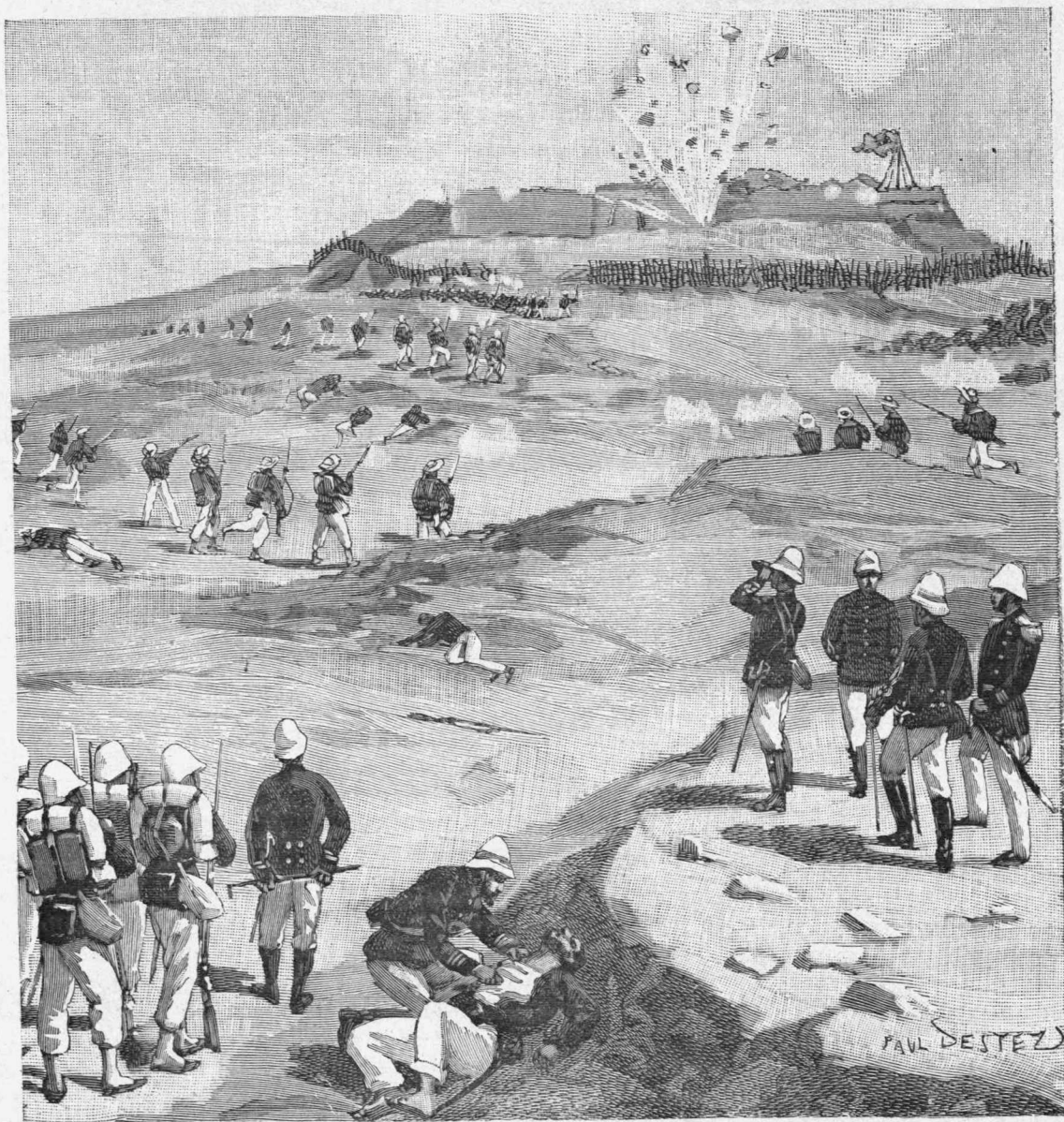
Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ  
 εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνον. — Βσεβολὸδ Κρεστόβοσκη :  
 ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. —  
 Victorien Sardou : ΤΟ ΟΒΟΥΖΙΟΝ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50  
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.  
 Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29



PAUL DESTÈZE

Αἰφνης αἱ δύο τορπίλλαι ἐξερράγησαν. (Σελ. 123).

## ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βιβλίου**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τὴν 1<sup>ην</sup> Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1<sup>ης</sup> Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκάζομεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων τῶν — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παρὰ κλησιν ἀποτείνουμεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

**Ἀύριον** 1<sup>ην</sup> Ἰανουαρίου γενήσεται ἡ ἐκκύβευσις τοῦ

## ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ

τὴν δὲ προσεχῆ πέμπτην δημοσιεύεται τὸ ἀποτέλεσμα.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

## ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Θ'

Ἐν τούτοις ὤφειλεν ἀκόμη νὰ διαρκέσῃ ἡ ἀπαίσιος ἐκείνη πολιορκία, ἡ ἐπιχειρηθεῖσα παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας καὶ παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Κουρμπέ, παραταθεῖσα δὲ ἕνεκα τῆς βραδύτητος, μεθ' ἧς ἀπεστάλησαν αἱ ἀναγκαῖαι ἐπικουραὶ. Ἡ χολέρα ἐγκατεστάθη ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ πολλαπλασιαζούσα καθ' ἑκάστην τὰ θύματά της. Ἐδέησεν ἐν Τάμ-Σουὶ καὶ Μάτ-Σουὶ νὰ ἰδρυθῆ εἰδικὸν νεκροταφεῖον διὰ τοὺς γάλλους στρατιώτας. Ὡ! πόσα θύματα ἐστοίχισαν εἰς τὴν πατρίδα τὰ ἐνέχυρα ἐκεῖνα, τ' ἀπαιτούμενα παρὰ τῆς πολιτικῆς.

Ὅτε ὁ ναύαρχος ἐγένετο ἐπὶ τέλους κύριος τοῦ Κε-Λούγκ καὶ τῶν διασῆμων ἀνθρακωρυχείων, ἡ διπλωματία ἐπανελάβε τὸ ἔργον της. Τὰ ψεῦδη τοῦ Λι-Χούγκ-Τσαγκ ἤρχισαν ἐκ νέου. Ἡ σινικὴ ἐπιτηδεϊότης συνίστατο εἰς τὸ νὰ κουράζῃ δι'

ἀκαταπαύστων ὑπεκφυγῶν τὴν αἰσχυρογνωμοσύνην τῆς Γαλλίας.

Ἐπτὰ μῆνες εἶχον παρέλθει ἀφότου ὁ Φριδερίκος Πλεμόν ἔπεσεν ὑπὸ τὰς ἐχθρικές σφαίρας, πληγωθεὶς κατὰ μέτωπον, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀποθάνῃ. Τὰ τραύματα τοῦ σώματος εἶχον ἐπουλωθῆ, ἀλλὰ τὰ τῆς καρδίας τοῦ ἤμασσον ἀκόμη. Ποία ἦτο ἡ ζωὴ του κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Ἡ Λευκὴ εἶχε νυμφευθῆ ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει. Σχεδὸν ταυτοχρόνως εἶχε λάβει τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν δύο ἐκείνων θλιβερῶν εἰδήσεων. Τὸ μέλλον ἐφράσσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ θάνατος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν παραλάβῃ. Ὑπετάχθη ὡς ἥρωε εἰς τὴν τύχην του καὶ ἐβάδιεν εἰς τὴν ἐνώπιόν του σκληρὰν καὶ ἔνδοξον ὁδόν.

Ἐπάρχουσι στιγμαὶ ἐν τῷ βίῳ, καθ' ἃς καὶ αὐτὰ τὰ περικυκλοῦντα ἡμᾶς ἄψυχα ἀντικείμενα ἀναμίγνυνται δεσποτικῶς εἰς τὴν ὑπαρξίν μας. Αὐτὰ διατηροῦσι τὰς ἀναμνήσεις, τὰς ἐνσαρκούντας τρόπον τινά, χάρις δὲ εἰς αὐτὸ τὸ παρελθὸν δι' οὗ ἀποκτῶσιν εὐγένειάν τινα ἀπεκδύονται, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ὕλης των.

Ἀφότου δὲν ἐκυβέρνα τὸ τορπιλλοβόλον τοῦ ὁ Πλεμόν ἠσθάνετο εἰδὸς τι νοσταλγίας. Ταλαίπωρον 29! Πολλὰς περιπετειᾶς ἔσχεν ἐν τῷ βραχεῖ, ἀλλ' εὐγενεῖ σταδίῳ του. Ἐν πρώτοις, ὡς ὄργανον μάχης, εἶχεν ἐκτελέσει τεράστια ἐν Φου-Τσέου. Ἀλλ' ἔχουσι καὶ τὰ πράγματα ἐνίοτε τύχην ἀξιοθρήνητον. Ὁ νικητὴς τοῦ Πρά-Βάρκ, ὡς οἱ ἀδελφοὶ τῶν μοναστικῶν ταγματῶν, ἐδέησε νὰ ὑποταχθῆ εἰς τοὺς νόμους αὐστηρᾶς ἱεραρχίας καὶ νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τῆς βαθμίδος τῶν ὑψηλῶν κατορθωμάτων εἰς ἔργα ταπεινότερα. Εἶχε μεταβληθῆ νῦν εἰς πλωτὴν δεξαμενήν. Ἦτο ἀξιολύπητος ἡ θέα του. Εἶχεν ἀφαιρηθῆ τὸ σκέπασμα ἕνεκα τῶν ἀναγκῶν τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ μηχανὴ ἐβλάθη. Ὁ ἰὸς κατέτρωγε τῆδε κἀκεῖσε τὸ σκάφος ὁ ἄξων ἔτριζε θλιβερῶς ὡς πεπαλαιωμένος πρίων ξέων σκληρὸν λίθον, ἐπειδὴ δ' ἐπεκράτει συνήθως ἐπ' αὐτοῦ ἀνάπαυσις νῦν καὶ τὰ φῶτα ἦσαν ἐσβεσμένα, τὸ δὲν αὐτὸ τὸ γοργὸν ὁμοιάζε τὴν πρὸς ναυάγιον φερόμενον ὡς ἔρμαιον ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Τί ἔμελλε νὰ γείνη τὸ σῶμα αὐτὸ τὸ στερούμενον ψυχῆς;

Μελαγχολία ἄφωνος καὶ βαθεῖα κατέλαβε τὸν Πλεμόν βλέποντα τὸ πτώμα ἐκεῖνο τοῦ 29. Συνειθισμένος νὰ διαγιγνώσκῃ τὸν λογισμὸν τῶν ἄλλων, ὡς καὶ πᾶσαν λεπτομέρειαν τῆς ὑπηρεσίας ὁ ναύαρχος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ τὴν λύπην ταύτην τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ἣν ἄλλοι θὰ ἐχλεύαζον. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Βαριάροδος ἀποπλέον ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Φορμόζης διηυθύνετο εἰς Πεσσαδόρες ἐρρυμούλησε καὶ τὸ τορπιλλοβόλον, ὁ δὲ Κουρμπέ, πλησιάζας πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν του, εἶπεν αὐτῷ μετὰ πατρικοῦ μειδιάματος:

— Ὅθ' λάβω ἀνάγκην σοῦ καὶ αὐτοῦ μετ' ὀλίγον. Ἐπληροφόρηθην ὅτι σινικὸς στόλος θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς κόψῃ τὸν δρόμον.

Τὸ ἔαρ ἦτο ἤδη ἀρκούντως προκεχωρημένον. Ἀλλὰ δὲν εἶχε παρέλθει ἀκόμη ἀρκετὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἰσημερίας, ὥστε νὰ μὴ ὑποστῶσι τὸν τελευταῖον αὐτῆς ἀντίκτυπον. Νύκτα τινά, ὀλίγον πρὶν ἐξημερώσῃ, ἐξεραγῆ ὁ τυφὼν, ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Σινικῆς. Ἦρχετο ταχὺς καὶ ἐφήμερος ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Βορνέου μέχρι τῶν παραλίων τῆς Κορέας. Ἄπας ὁ στόλος περιελήφθη ἐντὸς τῆς μανιώδους δίνης. Ὅσον παροδικὴ καὶ ἂν ἦτο ἡ προσβολή, ἦτο ὅμως πάντοτε φοβερά.

Ἐπὶ δύο ὥρας ἡ στήλη τοῦ μετεώρου περιδινεῖτο ἀνωθεν τῶν ὑπερηφάνων πολεμικῶν σφαιρῶν, συστρέφουσα αὐτὰ ἀνίσχυρα, καταπεπονημένα, συντρίβουσα καὶ ἀφαρπαζούσα ὡς κάρφη τὰς κερκίδας τῶν γιγαντιαίων αὐτῶν θαλασσοδρόμων, ἅτινα εἶχον ταπεινωθῆ ὡς ἄτομα ἀπολωλότα ἐντὸς τοῦ χάους. Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε φοβερά καὶ ὑψίστη, ἀπέναντι δὲ αὐτῆς αἰ πρὸς ἀλλήλους μάχαι τῶν ἀνθρώπων ἐφαίνοντο παιδικαί. Πάντες ἐξεπλήρωσαν τὸ καθήκον των, ἡ δὲ θέλησις κατενίκησε τὴν τυφλὴν ἰσχύν. Τὰ πλοῖα ἐξῆλθον ἠκρωτηριασμένα, ἀλλὰ ζῶντα ἐκ τοῦ τυφῶνος.

Αἴφνης, ἐνῶ ἤρχιζον ν' ἀναπνέωσιν ἐπὶ τῇ παρελεύσει τοῦ κινδύνου, κύμα πελώριον ἠγέρθη εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα μέτρων ὀπίσθεν τοῦ Βαριάροδου. Ἐπῆλθεν ἀπειλητικόν, σείον τὴν ἐξ ἀφροῦ χαίτην του, ὑψούμενον μέχρι τῶν καρχησίων καὶ ἐπέπεσεν ὡς μία μάζα ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ, ὅπερ ἐκάμφθη ἐκ τῆς φοβερᾶς ὀρμῆς. Ἀφροῦ παρήλθε καὶ τὸ πλοῖον ἀνυψώθη πάλιν, ὅσοι διέφυγον τὴν προσβολὴν ἔρρηξαν κραυγὴν.

Ὁ κάλως δι' οὗ ἐρρυμούληετο τὸ 29 εἶχε διαρραγῆ. Εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι μέτρων ὀπίσθεν τὸ τορπιλλοβόλον μόνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐξηγηρωμένου Ὀκεανοῦ ἐπάλαιε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἡ θάλασσα, ἐμμανὴς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ παρασύρῃ τὸν κολοσσόν, ἐξεδικεῖτο ἐπὶ τοῦ πυγμαίου διὰ τὴν ταπεινωτικὴν ἀποτυχίαν της.

Πάντες ἦσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἤδη ἀνατείλει εἰς τὸν φαῖον ἐκ τῶν ἀτμῶν οὐρανόν. Καθόσον δὲ τὸ θωρηκτόν, ὠθούμενον ὑπὸ τῆς ἐλικῆς του, ἐφευγε διευθυνόμενον πρὸς βορρᾶν, οἱ θεαταὶ τῆς παραδόξου ταύτης σκηνῆς ἠδυνήθησαν νὰ παρασταθῶσιν εἰς πάσας τὰς φάσεις τῆς ἀγωνίας τοῦ τορπιλλοβόλου.

Ἐθεάθη ἀνερχόμενον καὶ κατερχόμενον, ὑπερβαῖνον τὰ τεράστια βουνὰ τοῦ ὕδατος, βυθιζόμενον εἰς τὰς διανοιγομένας ὑπ' αὐτὸ αἰφνιδίους ἀβύσσους. Τὸ μέταλλον εἶχεν ἀποκτήσει φωνήν. Ἐκαστον κύμα, τύπτον τὸ σιδηρὸν σκάφος, εἰσορμῶν εἰς τὰ κοιλώματά του, εἰς τὴν κἀπνοδόχην, ἀποσπῶν τὰ φατνώματα τῶν ἐγκαταλελειμένων θαλάμων, παρῆγε κρότον θρηνώδη. Ὑστάτη κραυγὴ βραγχεῖα, στρηνῆς, ὡς ν' ἀπέκτα αἴφνης τὸ πλοῖον εἰδὸς τι ζωῆς, ὅπως ἐκφέρῃ ἀρὰν κατὰ τῆς

θαλάσσης, ἀντήχησεν εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ τὸ πᾶν ἔληξεν. Ἐφάνη κοχλασμός τις σφοδρός. Τὸ τορπιλλοβόλον κατεβυθίσθη ἐκ τῶν ὄπισθεν.

Ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, κατεχόμενος ὑπὸ εἰδούς τινός εὐηθείας ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν παρηκολούθησε τὴν σκηνὴν ταύτην. Διάδροχος ἐκ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, παγωμένος, τρέμων ἐκ τοῦ σφοδροῦ ρίγους, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπέστη τοῦ θεάματος, οὐ μετὰ προσοχῆς παρηκολούθησε πάσας τὰς λεπτομερείας. Δύο δάκρυα, ἅτινα δὲν ἐπεχείρησε νὰ συγκρατήσῃ, ἔρρεον βραδέως ἐπὶ τῶν ἡλιοκαῶν καὶ τετραυματισμένων παρειῶν του.

Τὸ πᾶν συνετρίβετο, τὸ πᾶν ἀπεσπᾶτο ἐκ τῆς ζωῆς του. Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ σκάφος, ἄθροισμα ξύλων καὶ σιδήρων, ἀφηρεῖτο ἀπὸ τῆς ἐρήμης τύχης του. Μετ' αὐτοῦ συναπώλλυτο μέρος τοῦ παρελθόντος του, τὸ προσφιλέστατον εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἐπιβαίνων τοῦ ἐξαφανισθέντος 29 εἶχε διέλθει ἄλλοτε νικηφόρος διὰ μέσου ἄλλης τρικυμίας καὶ ἐπὶ τοῦ στενοῦ αὐτοῦ καταστρώματος, ἐντὸς τοῦ συντετριμμένου θαλαμίσκου ἢ Λευκῆ περιέφερε τὰς πρώτας αὐτῆς ἐκπλήξεις, τὴν παιδικὴν φαιδρότητα, ἣν ὁ ἔρως μόλις ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀγνοίας. Τὴν ἐνεθυμείτο γελῶσαν εἰς τὰ καταφύγια ἐκεῖνα, ὅπου εἰς ἀνὴρ μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὄρθιος, ἀποτείνουσαν αὐτῷ ἀπλοῖκᾶς ἐρωτήσεις μὲ τὸ ἀξιολάτρευτον μειδίαμα τῆς εἰλικρινείας.

Ἄνελογιζέτο τὰ ἐν Τουλόνι γεγόμενα πειράματα, δι' ὧν εἶχεν ἀποκτήσει φήμην ἀπαίσιον διὰ τὸν ἔρωτά του ἀνελογίζετο τὴν συγκίνησιν τῆς νεανίδος, ὅτε τὴν ἐπαύριον τῶν πειραμάτων τὸν καθικέτευε δακρύουσα νὰ θυσιάσῃ τὴν πρὸς τὰ ναυτικὰ κλίσιν του.

Δὲν εἶχε πλέον τορπιλλοβόλον, ἀλλ' οὔτε μνηστὴν. Τὸ σκάφος εἶχεν ἐπιζήσει καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἔρωτός του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐξηφανίζετο νῦν, παραφερόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐξαφανιζόμενον ἐντὸς τῆς λήθης, εἰς ἣν καταλήγουσι τὰ πάντα.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινεν ἄφωνος, βεβυθισμένος εἰς τὴν μελαγχολικὴν αὐτοῦ ρέμβην. Δύο μόνοι λογισμοὶ τὸν ἐνεθάρρυνον, ὅπως ὑπομένη ἀκόμη τὴν ζωὴν, ὅπως εὐρίσκη εἰς αὐτὴν ἀκόμη θέλητρα, ὅπως μὴ θραύσῃ ἰδιοχείρως τὴν κύλικα τῆς πικρίας : ἡ Πατρίς του καὶ ὁ Θεός.

Αἰφνης, ὅπως τὴν ἡμέραν τῆς ἐκ Κε-Λούγκ ἀναχωρήσεως, μία χεὶρ ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη.

Ἦτο πάλιν ὁ ναύαρχος.

Ἡ σοβαρὰ φωνὴ του εἶπεν αὐτῷ μετὰ πραότητος :

— Κλαῦσε, παιδί μου, ἐννοῶ τὰ δάκρυά σου.

Ἐπὶ τῆ θέᾳ τοῦ ἀνδρός ἐκεῖνου αἱ ἰδέαι τοῦ Πλεμὸν ἠλλαζαν ἐν τῷ ἄμα.

Ἡ μορφή τοῦ ναυάρχου ἦτο ὅλως ἀλοία. Τὰ ἰσχνὰ αὐτοῦ χαρακτηριστικά,

ὧν τὸ ἀκάνονιστον ἀπετέλει σχεδὸν καλλονὴν, περιεβάλλοντο κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην μεγαλοπρέπειαν ὑπεράνθρωπον. Τὸ ὑψηλόφρον αὐτοῦ μέτωπον περιέστρεφεν οἷον εἰ φωτεινὴ στεφάνη.

Ὁ Φριδερίκος ἠσθάνθη φρικίασιν. Ἀρὰ γε οἱ ζῶντες ἔφερον ἐφ' ἑαυτῶν τὸ σεβαστόν, ἀλλ' ἀπαίσιον σημεῖον τοῦ προορισμοῦ ; ἔμελλε νὰ τὸ μάθῃ μετ' ὀλίγον.

Φεῦ ! ἀκόμη αἱ θλίψεις του δὲν εἶχον ἐξαντληθῆ. Ὀνόματά τινα ἔλειψαν κατὰ τὴν πρόσκλησιν. Ἡ τρικυμία εἶχεν ἐκλέξει τὴν λείαν τῆς καὶ δὲν ἠρέσθη μόνον εἰς τὸ 29. Μεταξὺ τῶν ἐξαφανισθέντων ἐνός ἢ ἀπώλεια ἐλύπησε βαθύτατα τὸν ἀξιωματικόν. Ὁ Κλέτος εἶχε γίνεαι ἄφαντος παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Ὅτε ὁ στόλος μετὰ τὴν κατοχὴν τῶν Πεσκαδῶρων προσωρμίσθη εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Μά-Κούγα τὸ μέγα δρᾶμα, ὅπερ ἀπὸ δύο ἡδῆ ἐτῶν διεξήγετο εἰς τὴν ἀπωτάτην Ἀνατολήν, ἔσχε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πρᾶξιν. Τὴν 11 Ἰουνίου ὁ ναύαρχος Κουρμπὲ ἐξέπνευσεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

## ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐξελθὼν ὑπὸ δεικαιολογημένον πρόσχημα τοῦ θαλάμου ἡσύχως, ἐπληροφόρηθη παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του, ποίαν κυρίως ἡμέραν καὶ ὥραν ἐπεσκέφη τὴν κατοικίαν του ἢ Λιουδμήλα. Ἡ ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου δοθεῖσα ἡμέρα ἐντελῶς συνέπιπτε μετὰ τῆς ὑπὸ τῆς Παλάσσας ἀναφερομένης. «Ὡστε ἦλθε παρ' ἐμοί», πάνυ δεικαιολογημένως συνεπέραναν ὁ Βελτίσσεφ ἀλλ' ὁ συμπερασμὸς οὗτος οὐδὲν ἔτι ἀπολύτως πραγματικὸν ἐδήλου.

— Τώρα ἄκουσ' ἐδῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, Παλάσσα, μετὰ μερίμνης ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὴν ξενιζομένην, ἐπανελθὼν εἰς τὸ σπουδαστήριον, εἰπέ μου, ἤργησε νὰ ἐπιστρέψῃ τότε εἰς τὸ σπίτι ἢ Λιουδμήλα Σεργέεβνα ;

— Σὲ μὲν ὦρα, ὄχι περισσότερο.

— Καὶ ὕστερα ἐπέστρεψε 'ς τὸ σπίτι ; Καλά. Καὶ τί ἔκαμε ὕστερα 'ς τὸ σπίτι ὅταν ἦλθε ;

— Δὲν 'ξεύρω νὰ σὰς 'πῶ, γιατί ἐκλείσθη καὶ πάλιν εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ μόνον εἰς τὰς δύο πειρὰ μὲ διέταξε νὰ καλέσω ἕνα ἀμάξι.

— Πῶς ! πάλιν ἀμάξι ; μετὰ ζωηρότητος ἠρώτησεν ὁ Πλάτων.

— Πάλιν.

— Καὶ δὲν 'ξεύρεις ποῦ ἐπῆγε ;

— Καὶ βέβαια τὸ 'ξεύρω ! καυχωμένη εἶπεν ἡ Παλάσσα, γιὰ τοῦτο σὰς λέγω πῶς ἀδίκως ζηλεύετε καὶ χαλάτε τὴν ἡσυχίαν σας. Ἐγὼ ἡ ἴδια μάλιστα ἐρμήνευσα τὸν ἀμαξῶ τὸν δρόμον Σβετονόϊ, καὶ

'ς τὴν ὁδὸν Σβετονόϊ, τὸ ξεύρετε καὶ ὁ ἴδιος, κάθεται ἡ μητέρα της. Ἐτῆς μαμᾶς της ἐπῆγε.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ, ὡς χαρωπὴ ἐλπίς διέλαμψεν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Βελτίσσεφ.

— Δὲν ἐνθυμείσαι, ἐξηκολούθησεν οὗτος, προσπαθὼν νὰ φανῇ ὅσον οἷόν τε ἠρεμώτερος, εἶχε πάρει μαζὺ της κανένα πρᾶγμα ;

— Ὅχι, μοῦ φίνεται, πῶς εἶχε στὰ χεῖρα της ἕνα κομποδεματάκι...

— Κομποδεματάκι ;

Ὁ Βελτίσσεφ ἐκ τῆς χαρᾶς μικροῦ δεῖν ἐρίπτετο εἰς τὸν τράχηλον τῆς Παλάσσας.

— Καὶ ὅταν ἐπέστρεψε εἶχε μαζὺ της τὸ κομποδεματὴν ἢ δὲν τὸ εἶχε ;

— Νομίζω πῶς... ὅταν ἐπέστρεψε δὲν τῶχε, προσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῆ εἶπεν ἡ κορασίς. Ναί ! ἔτσι εἶνε, δὲν τῶχε ! ἐπεβεβαίωσεν αὐτῆ.

— Κ' ἔμεινε πολλὴν ὥρα 'ς τῆς μητέρας της ;

— Ἐτῆς τέσσερες πειρὰ ἐγύρισε κ' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ... Ἐγὼ τὴν ἐγδυσά.

«Ὡστε τὰ χρήματα τὰ ἔχει ἡ μήτηρ της !... Ἰδοὺ λοιπὸν ποταὶ εἶνε αἱ πισταὶ χεῖρες !», ὀργίλως διελογίσθη ὁ Βελτίσσεφ.

— Τώρα εἰπέ μοι εἰλικρινῶς, ἐξηκολούθησεν οὗτος ἦτον κανένας εἰς τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας εἰς τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ποῦ ἐγὼ δὲν εἶχα ἔλθει ;

— Ἐκτὸς τῆς μαμᾶς της κανένας ἄλλος δὲν ἦλθε καὶ αὐτῆ πουθενὰ δὲν ἐπῆγε ἢ μαμά της ὅμως ἦλθε δύο φοραῖς, ἐκοινοποίησεν ἡθεραπεινίς.

— Καὶ δὲν ἄκουσες τί ἔλεγον μεταξὺ των ;

— Ποῦ νὰ 'ξεύρω ἐγὼ ταῖς ὀμιλίαις τῶν ἀφεντάδων ! συνέσπασε τοὺς ὤμους ἡ Παλάσσα γιὰ τὴν ὀμιλοῦσαν μεταξὺ των ὄλο σιγὰ καὶ εἶχαν ταῖς θύρας κλεισταῖς, καὶ ὅταν ἐγὼ ἐμβαίνα διὰ καμμιά ἐργασία, ἐκεῖναις ἀμέσως ἔκοβαν τὴν ὀμιλίαν καὶ ἔμπροστά μου καμμιά ὀμιλία δὲν ἔκαμναν.

«Ἐτῆ μητέρα της !... ὦ, ναί ! τώρα εἶνε βέβαιον ὅτι τὰ ἔχει ἡ μητέρα της !», διελογίζετο ὁ Βελτίσσεφ διαβαίνων ἐν ταρχῆ τὸ δωματίον.

— Ἄκουσ' ἐδῶ, Παλάσσα ! μετ' ἀποφάσεως ἔστη οὗτος πρὸ τῆς θεραπεινίδος, ἀσκαρδαμυκτὴ θεωρῶν αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἰκείως θέτων τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ ὤμου της δός μου τὸ χεῖρ σου !.. ἔτσι δά !.. ἐνθυμείσαι τί σοῦ ἐπρότεινα... ἐγὼ θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου, τὴν ἀρχὴν τὴν εἶδες πλέον σήμερα... ἂν θέλῃς νὰ γείνης εὐτυχῆς, ἂν θέλῃς νὰ σὲ ἀνταμείψω καὶ σὲ ἐξασφαλίσω, ἀνάλαβε νὰ μὲ βοηθήσῃς !.. Μοῦ δίδεις τὸν λόγο σου ;.. θέλεις νὰ μοῦ γείνης δούλη πιστὴ καὶ φίλη ;

— Τί λόγος, Πλάτων Βασιλειεβιτς, μήπως δὲν εἶμαι ἔτοιμος πάντοτε ! ἀκιστικῶς ταπεινώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς

ὑπέλαβεν ἡ κορασίς· καὶ ὄχι νὰ 'πῆτε ἀπὸ κανένα συμφέρο, παρὰ ἔτσι μονάχα γιὰ τὸ σὰς ἀγαπῶ...

— Γιὰ τὸ καλὸ ποῦ τῆς ἔκαμα καὶ τὴν ἀγάπη ποῦ τῆς εἶχα ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα μ' ἐπλήρωσε μὲ μαύρη ἀχαριστία! μετ' αἰσθήματος ἐξηκολούθησεν ὁ Βελτίστσεφ· θὰ χωρισθῶ μαζὺ τῆς, Παλάσσα... πρῶτα ὅμως πρέπει ν' ἀνακαλύψω καὶ τι... αὐτὸ σὺ εἰμπορεῖς εὐκολώτερα νὰ τὸ κατορθώσης παρὰ ἐγώ... Τὸ ἀναδέχεσαι;

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, Πλάτον Βασίλειεβιτς· ἀλλὰ εἰς τί νὰ τὴν κατασκοπεύσω, ἀφοῦ ἄλλον φίλον ἀπὸ σὰς δὲν ἔχει;...

— Αὐτὸ εἶνε πλέον 'δική μου δουλειά! ἐπιμόνως διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ. Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, ἐγὼ θὰ σοῦ εἰπῶ τί πρέπει νὰ κάμῃς καὶ πῶς νὰ φερθῆς! Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως νὰ τὴν κατασκοπεύῃς μὲ περισσοτέρα προσοχὴ εἰς ὅλα ποιός, καὶ πότε, καὶ πόσαις φοραῖς ἔρχεται ὅταν ἐγὼ λείπω· ξεχωριστὰ νὰ προσέχῃς τὴν μητέρα τῆς καὶ προσπάθησε ν' ἀκούσης τὴν ὁμιλίαν των. Ἐννοεῖς;

— Πῶς ὄχι, Πλάτον Βασίλειεβιτς!... δὲν θέλει θεολογία!

— Ἀλλὰ κῦτταξε καλὰ, οὔτε γρῶ!... Πρῶτον καὶ κύριον ἀπαιτεῖται σιωπὴ. Κῦτταξε μὴν ἀνοίξης τὸ στόμα σου σὲ κανένα κ' ἔχε στὸ νοῦ σου ὅτι ἀπὸ τῆς Λιουδμήλα Σεργέεβνα τίποτε δὲν ἔχεις νὰ περιμένῃς, ἐνῶ ἀπὸ 'μὲ θὰ ἔχῃς ἀπ' ὅλα!

\* \*

«Τώρα θὰ ἰδοῦμεν ποιὸς θὰ κερδίσῃ! ὀργίλως τρίβων τὰς παλάμας διελογίσθη οὗτος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Παλάσσας· θὰ χορέψωμεν!... Ἄν καὶ τὰ χέρια εἶνε πιστά, πρέπει ὅμως εἰς τὰ πιστὰ αὐτὰ χέρια νὰ στήσωμεν καὶ βρόχια πιστά... Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει, παιγνίδι δυσᾶρεστον, ἴσως ὄχι τόσον εὐκολον, ἀλλὰ ὀρίστε, Πλάτον Βασίλειεβιτς, νὰ ἐξέλθητε ἐξ αὐτοῦ νικητῆς!»

Β'

### Ὁ Τάνταλος τῆς Πετροπούλεως.

Τὴν ἐπαύριον πρῶτῃ, δὲν εἶχεν ἔτι ἀφυπνισθῆ ὁ Βελτίστσεφ, ὅτε ὁ ὑπὲρ τῆς ἐκόμισεν αὐτῷ δύο ἐπιστολάς. Ἡ μία πλήρης ἄλγους καὶ ταραχῆς ἦτο παρὰ τῆς Εἰρήνης, ἣτις προσεκάλει αὐτὸν παρ' αὐτῆς ἔστω ἐκ συμπαθείας πρὸς τὸν ἔρωτά της τὰ βράσανα καὶ τὸν φόβον τῆς· ἡ ἕτέρα παρὰ τῆς Λιουδμήλας Κόροβοφ, ἣτις διὰ τοῦ εὐγενεστεροῦ τρόπου ἐπρότεινεν αὐτῷ ἵνα «ἀμετακλήτως» ἐνασχοληθῆ περὶ τῆς «γνωστῆς ὑποθέσεως». Ὁ Βελτίστσεφ ἐναργῶς ἠσθάνθη τὴν ψυχρὰν ἐκείνην, ἐπιβάλλουσαν καὶ ἀμείλικτον θέλησιν, ἣτις ἀρκούντως ἦτο εἰς αὐτὸν καταληπτῆ, ἀποπνεύουσα ἐξ ὅλης τῆς ἐπιμελημένης ἀβρότητας καὶ τρυφεροῦ προσχήματος τῆς τελευταίας ἀποστολῆς.

Ἀμφότεραι αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ καὶ ἐπικρανὸν καὶ ἐξώργισαν αὐτὸν ταυτοχρό-

νως. Ἡ μία ἐκ τῶν γυναικῶν τούτων τὸν ἠγάπα καὶ τὸν ἠγάπα μέχρις αὐταπαρνήσεως, ἀλλ' ὁ ἔρωσ αὐτῆς προὔξει ἀνίαν καὶ βάρος εἰς αὐτόν· ἡ ἄλλη δὲν τὸν ἠγάπα, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, τὸν περιεφρόνει, ἐδέσποζεν αὐτοῦ, τὸν ἐξεμεταλλεύετο, τοῦ ἐξεμύζει τὰ μέσα του, ὡς ἡ ἀράχνη τὴν μυῖαν, ἔκλεπτε καὶ ἐταπεινοῦ αὐτόν, καὶ ὅμως ἠσθάνετο οὗτος, ὅτι ἡ τελευταία γυνὴ αὐτῆς ἦτο πολῦτιμος εἰς τὴν δύστροπον καρδίαν του.

Τί ποιητέον; Πρὸς ποῖαν νὰ ὑπακούσῃ πρότερον;

Νὰ μὴ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Εἰρήνην. Καὶ δὲν θὰ ἐπήγαινα, πλὴν φεῦ! ἀδύνατον· ἦτο ἐπάναγκες νὰ ὑπάγῃ τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον δὲν ἦτο ἐντελῶς ἡσυχος περὶ αὐτῆς, πάντοτε εἶχε τὴν ὑποψίαν μὴ αὐτὴ κάμῃ ἀνοησίαν τινά, μὴ προδώσῃ τὴν πρᾶξιν. Νὰ περιφρονήσῃ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Κόροβοφ, ἦτο ἔτι μᾶλλον ἀδύνατον ὡς εἶχον σήμερον τὰ πράγματα. Ὁ Βελτίστσεφ ἀνεμνήσθη ὅτι εἶνε ἀπεριόριστος δούλος αὐτῆς, ἐνόσφ τὰ κλοπιμαῖα χρήματα εὐρίσκονται εἰς χεῖράς της. Ὅστε πρέπει νὰ ὑπάγῃ, πρὸς τὴν μὲν, φέρων παρηγορίαν καὶ θωπείας, ὀφείλει δὲ νὰ καταγείνη διὰ τὴν «ὑπόθεσιν» τῆς ἄλλης, δίδων αὐτῇ λογαριασμὸν περὶ τῆς προόδου τῶν ἐνεργειῶν του. Ὁ Βελτίστσεφ ἀπεράσισε νὰ ἐπισκεφθῆ κατὰ πρῶτον τὴν Εἰρήνην, ἀκολούθως δὲ νὰ ἴδῃ καὶ συνδιαλεχθῆ πρὸς τὸν δικηγόρον διὰ ποίων συμφωνιῶν ἠδύνατο νὰ ληφθῆ τὸ διαζύγιον τῆς Λιουδμήλας παρὰ τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνιερῶν περιστάσεων ἐμεσολάβει ἕν ἔτι ζήτημα, — σπουδαῖον ζήτημα, ἐγῶισμῶ, — τὰ μάλα δὲ θίγον τὴν καρδίαν του. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἦτο περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ εὐχερέστερον καὶ εὐκολώτερον ν' ἀποσπάσῃ τὰ «χρήματά του» ἐκ τῶν χειρῶν τῆς «τρυφερᾶς μαμάς».

Ὁ Βελτίστσεφ ἀπεράσισε νὰ πορευθῆ πρὸς αὐτὴν ἵνα προβῆ εἰς τὴν ἀναγκαίαν κατόπτεισιν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἐρευνησῆ τὸ ἔδαφος. Τοῦτο ἦτο τὸ δυσκολώτερον πρόβλημα ἐξ ὅλων τῶν κατὰ τὴν σήμερον προκειμένων ἐργασιῶν του.

\* \*

Εἰς τὸ ὀλίγον τοῦτο διάστημα, καθ' ὃ ὁ Βελτίστσεφ δὲν εἶχεν ἴδει τὴν Εἰρήνην, εὗρεν εἰς αὐτὴν ἀρκούντως δεινὴν μεταβολήν. Ἦτο λίαν καταβεβλημένη, ὠχρὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἠμαυρώθησαν, τὰ βλέφαρα κατέπεσαν, εἰς τὸ πρόσωπόν της ἀνεφάνη ποιά τις μακρομῶδης νοσηρότης, νάρκη, τὴν δὲ πυκνὴν αὐτῆς μέλαιναν κόμην ἐναργῶς ἠργύρουν λευκὰ νήματα... Προδῆλως ἡ γυνὴ αὐτῆς διετέλει ὑπὸ διαρκῆ πίεσιν καταθλιπτικῆς σκέψεως καὶ πάσχοντος αἰσθήματος.

«ὦ, καὶ σὺ, βλέπω, ἐγήρασες!», διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ, παρατηρῶν αὐτὴν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἀνέλαβε ζωηρότητα τινὰ ἅμα τὸν εἶδεν, ἀλλ' ἡ ζωηρότης αὐτῆς ἦτο στιγμιαία. Ἰκέτευεν αὐτὸν νὰ μὴ τὴν ἐγκατα-

λείψῃ μόνην, ἔλεγεν ὅτι ἀπομέουσα μόνη αἰσθάνεται ἄπειρον θλίψιν ἐντὸς τῶν κενωθέντων τούτων θαλάμων, ὅτι τὴν κυριεῖ φρίκη, ὅτι ἡ περὶ τοῦ ἐγκλήματος σκέψις περὶ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της πιέζει καὶ κατατρώγει αὐτὴν, μὴ δίδουσα αὐτῇ ἡσυχίαν ἡμέραν καὶ νύκτα, ὅτι ἀδυνατεῖ ν' ἀποτρέψῃ τὸν νοῦν αὐτῆς ἀπὸ τῶν τοιούτων σκέψεων καὶ ὅτι παρομοίᾳ ὑπαρξίς καθίσταται αὐτῇ ἀνυπόφορος.

— Ἡ θὰ τρελαθῶ, ἦ καὶ πρέπει νὰ γείνη! ἀποτόμως ἐπεράτωσεν αὐτὴ τὴν βαθέως ἐλικρινῆ ἐξομολόγησιν της.

«Μόνον αὐτὸ μὰς ἔλειπε!», μετ' ἀγαπηκτικῆς διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ. Κατὰ βάθος ὠργίζετο οὗτος κατὰ τῆς Εἰρήνης καὶ διὰ τὴν ἐξομολόγησιν της, καὶ διὰ τὴν ἀπαίτησιν της, ἵνα οὕτω μὴ ἀποχωρίζεται αὐτῆς καὶ μάλιστα δι' ὅτι ἠσθάνετο καὶ ἔπασχεν αὐτῇ. Ἐπεθύμει νὰ εἶνε εὐθυμος καὶ ἀμέριμος, νὰ εἶνε ἀπαθὴς καὶ ἡσυχος εἰς πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, «καὶ ἀντὶ τούτων αἴφνης μελαγχολία καὶ ἡ ἀπεχθὴς αὐτῆ ἀφοσίωσις!», διελογίζετο οὗτος ἀκούων τὴν Εἰρήνην. Ἄν ἦτο αὐτῆ ἡσυχος καὶ ἀμέριμος, θὰ ἦτο εὐχερέστερον εἰς αὐτόν ν' ἀπατήσῃ τὴν ὀξυδερκειάν της, νὰ τὴν πουλήσῃ καὶ δι' αὐτῶν νὰ φροντίσῃ εἰς βάρος της περὶ τῶν ἰδίων ὑποθέσεών του. Καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδέλφου του ἔτι ὑπελόγιζε σχετικῶς πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ἀπάθειαν καὶ ἡσυχίαν της, τώρα δὲ αἴφνης τίποτε δὲν βλέπει ἐκ τούτων.

Ὅσῳ τρυφερώτερον ἐφέρετο πρὸς αὐτόν ἡ Εἰρήνη, ὅσῳ βελθύτερον ἐξέχεεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν πάσχουσαν ψυχὴν της, ὅσῳ θερμότερον ἰκέτευε νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλίπῃ καὶ ὑποστηρίξῃ αὐτὴν εἰς τὴν δεινὴν θέσιν της, τοσοῦτῳ μᾶλλον ἐξωργίζετο κατ' αὐτῆς ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, τοσοῦτῳ μᾶλλον ἠσθάνετο ἐν αὐτῷ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀποπνεύουσαν ψυχρότητα καὶ τέλος, ὅταν αὐτῆ, ἐν μέσῳ τῶν ἰκεσιῶν καὶ θλίψεων της, διψῶσα ἀψευδοῦς θωπείας καὶ παραμυθίας, προσήγγιζε πρὸς αὐτόν τὸ κλαυθμηρόν, ἀπομωρανθὲν πρόσωπόν της καὶ τρυφερῶς ἀπέθετεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὰς ἀβοηθήτους χεῖράς της, οὗτος αἴφνης ἠσθάνετο ὅτι καθίσταται αὐτῷ ἀπεχθὴς.

«Καὶ πῶς διάβολο ἐγὼ ἠδυνήθην νὰ θελθῶ ὑπὸ τοιαύτης γυναικός;», μετὰ μυχίας βδελυγμίας διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ, λησμονῶν ὅτι δὲν ἦτο δὲ πάντοτε «τοιαύτη».

Ἐπεθύμει ὅπως-ὅπως νὰ ἀποσπάσῃ ἀποτόμως, νὰ προσβάλλῃ αὐτὴν, νὰ τὴν χλευάσῃ νὰ ἐξυβρίσῃ αὐτῆς τὰ «γνηρατεῖα» καὶ τὸν ἔρωτά της, νὰ ἐκχύσῃ ἐπ' αὐτῆς ὅλην τὴν ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν του, ὅλας τὰς μετὰ τῆς Λιουδμήλας ἀποτυχίας του, νὰ τῇ προξενήσῃ σκηινὰς, ἀκολούθως, «νὰ τὰ φασκελώσῃ ὅλα καὶ νὰ τελειώσῃ μιὰ γιὰ πάντα», ἀλλὰ, «τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον» ἀπολύτως ἀπηγόρευεν αὐτῷ τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμόν, τὴν ἐλαχίστην μάλιστα κίνησιν, τὸ ἐλάχιστον βλέμμα δυνάμενον νὰ ἐκδηλώσῃ ἐνώπιον αὐτῆς τὰ πραγματικὰ αἰσθή-

ματά του ἐσκέφθη σταθερῶς ὅτι «πρὸς τὸ παρὸν, δὲν εἶν' ἀκόμη καιρὸς», ὅτι ὄφειλεν ἔτι, ὅπως δῆποτε νὰ ψευδῆται καὶ ὑποκρίνηται τὸν ἀγαπῶντα, τὸν συμπάσχοντα φίλον καὶ ἐραστήν, μεχρὶσούτου ἀποκοιμήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐνεστῶσα θέσις του ἀπῆτει πρὸ παντὸς πλήρη καὶ ἀπεριόριστον τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς «ἀπεχθοῦς» ταύτης γυναικός, καὶ ἐψεύδετο καὶ ὑπεκρίνετο. Ἀλλὰ τὴν λεπτὴν γυναικείαν ὀξύδερκειαν δὲν διέφραγεν ὅτι εἰς ὄλας αὐτοῦ τὰς θωπείας καὶ παραμυθίας κρύπτεται ἀπαίσιόν τι. Καὶ αὐτὴ δὲν ἠδύνατο ἔτι νὰ ἐξηγήσῃ τί τὸ ἀπαίσιον ὑπάρχει ἐν τούτῳ, ἀλλὰ τὸ ἐνστικτικὸν ἐπρόφρασεν ἤδη νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῇ κακὴν τινα προαίσθησιν καὶ ἀμφιβολίαν.

Ὅταν οὗτος παρατηρήσας τὸ ὥρολόγιον ἤρξατο μετὰ σπουδῆς ἐτοιμαζόμενος νὰ τὴν ἀποχαιρέτησῃ, ζητῶν συγγνώμην, διότι εἶχεν ἀνάγκην νὰ σπεύσῃ διὰ λίαν σοβαρὰν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ σήμερον τὸ ἐσπέρας, ἡ κ. Βελτίστσεφ θλιβερῶς καὶ ἀσκαρδαμυκτὶ παρετήρησεν αὐτόν.

— Τί βλέμμα εἶνε τοῦτο, Εἰρήνη; διστακτικῶς καὶ πῶς τεταραγμένως, ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Βελτίστσεφ.

Ἐκείνη θλιβερῶς καὶ σιωπῶσα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπητή μου, τί σημαίνει τοῦτο; τί, μήπως, ἔχομεν πάλιν μελαγχολίας; εἶπέ μου λοιπὸν τί τρέχει;

— Τί νὰ ἔχω; ἐλαφρῶς στεναχάσα εἶπεν αὐτῇ· μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι πλέον ὁ ἴδιος...

— Καὶ μήπως σὺ εἶσαι ὅπως ἦσο πρότερον; προσεπάθησεν οὗτος νὰ μειδιάσῃ θωπευτικῶς, ἐν τούτοις, ὡσεὶ αἰσθανθεὶς νέαν ὄθησιν τῆς ὀργῆς του φοβηθεὶς μὴ ὑπεκρίθη κακῶς τὸ μέρος του, καὶ μή τοι παρετήρησεν αὐτῇ τὴν προσποίησίν του, καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἡ ἴδια! Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, εὐτυχῆ, εὐθυμον, καὶ σὺ ἔγεινες μὲν κλαψιάρικα ἐκεῖ! αὐτὸ διόλου δὲν σοῦ πηγάνει.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, θλιβερῶς ἐμειδιάσεν ἡ Εἰρήνη, ἴσως πράγματι μετεβλήθη... ἂν καὶ σὲ ἀγαπῶ ὅπως πρότερον... Ξεύρεις τί! μετὰ λυπηροῦ ἐνθουσιασμοῦ ρίψασα ἐπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματά της προσέθετο αὐτῇ, λέγουσιν ὅτι τὸ ἔγκλημα συνδέει τοὺς ἀνθρώπους στενωτέρον πάσης συγγενείας, στενωτέρον παντὸς δεσμοῦ, παντὸς ἔρωτος καὶ φιλίας, ἐγὼ δὲ φρονῶ ὅτι τὸ κοινὸν ἡμῶν ἔγκλημα ὡς νὰ ἐπροξένησε μεταξύ ἡμῶν ἀπαίσιον χάσμα... Ναι! καὶ οἱ δύο δὲν εἴμεθα ὡς εἴμεθα πρότερον! ... μεταξύ ἐμοῦ καὶ σοῦ ὡς νὰ ἴσταται ἡ σκιά τοῦ συζύγου μου...

Ὁ Βελτίστσεφ αἰμύλως καὶ μετ' ἀστείότητος ἀπεκάλεσεν αὐτὴν φαντασιόπληκτον, ἀνεχώρησε δὲ κατεχόμενος ὑπὸ ταραχῆς καὶ ἀνησυχίας.

«Δέον νὰ προσποιῶμαι, νὰ προσποιῶμαι, νὰ προσποιῶμαι! ... καλλίτερον, ἐπιδειξιώτερον, τεχνικώτερον, ἰδοὺ πᾶν ὅτι ἀπαιτεῖται ἤδη! διελογίζετο οὗτος πορευόμενος πρὸς τὸν δικηγόρον. Δὲν εἶν'

εὐκόλον πρᾶγμα! Νὰ προσποιῆσαι ἐδῶ, νὰ προσποιῆσαι ἐκεῖ, καὶ με αὐτὴν, καὶ μ' ἐκείνην, καὶ με τὴν ὑπέρτεριαν, καὶ με τὴν μητέρα, καὶ με ὄλον τὸν κόσμον, παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ ἦσαι εἰς προσοχὴν, νὰ ὑποκρίνεσαι τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβες καὶ νὰ φροντίζῃς αἰωνίως νὰ ζεμπλέξῃς καὶ πῶς νὰ παίξῃς τὸ μέρος σου ἐπιδειξιώτερον, Θεέ μου! Μὰ ἐδῶ ἐπὶ τέλους καμμία μεγαλοφυΐα δὲν ἀρκεῖ!»

## Γ'

## Παρά τῷ δικηγόρῳ.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐπλησίασε πρὸς τὴν πολυτελεῆ εἴσοδον τῆς οἰκίας, ἐν ἣ κατῴκει ὁ δικηγόρος βαρὼν Ἀδόλφος Ἰβάνοβιτς φὸν Σνίτσλη. Ὁ βαρὼν ἐτύγχανε παρὼν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, εἰσαχθεὶς εἰς τὸ εὐμαρὲς σπουδαστήριόν του, ἐγένετο δεκτὸς φιλοφρονέστατα.

Τὸ πρὸς μελέτην προταθὲν ζήτημα ἦτο ἀρχοῦντως γαργαλιστικόν.

— Ecoutez cher baron, ὄφειλω νὰ σᾶς ὁμιλήσω μετὰ πάσης εἰλικρινείας, ἤρξατο ὁ Πλάτων οἰκείως θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ ἀδόλφου Ἰβάνοβιτς, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς σχεδὸν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ πελάτου, καὶ πράγματι, ἂν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην δὲν θὰ ἤμην κατ' ὄνομα πελάτης, ἔσομαι πελάτης πραγματικὸς, καὶ πρὸς τοῦτο ἀναλαμβάνω ὄλα τὰ ὑλικά μέσα διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Δέχεσθε νὰ γίνητε δικηγόρος μου;

— Πλάτων Βασίλειεβιτς! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ αὐτῷ ὁ Σνίτσλη διὰ τῆς φιλοφρονηστέρας προκαταλήψεως· εἶνε περιττὸν νὰ ἐρωτᾶτε περὶ τοῦτου! Εἴμεθα ἀμφότεροι ἀνθρώποι ἰσχυροί, καὶ διὰ τοῦτο ἀρκεῖ μία σᾶς ἐπιθυμία ὅπως ἀναδεχθῶ μεθ' ὅλης τῆς προθυμίας χάριν ὑμῶν οἴους δῆποτε κόπους καὶ φροντίδας. Ἐλπίζω ὅτι κοινότης τῶν ἰδεῶν μας μᾶς καθιστᾶ οὐχὶ μόνον συναδέλφους, ἀλλὰ καὶ φίλους. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας! Σᾶς ἀκούω! Διατάξατε, εἰπέτε, τί ἐπιθυμεῖτε;

— Εἶνε, βλέπετε, μία μυθιστορικὴ ὑπόθεσις, ἤρξατο ἐξηγούμενος ὁ Βελτίστσεφ μετὰ τινος σεμνοτύπου συστολῆς· ἀγαπῶ μίαν γυναῖκα, ἡ ὅποια με ἀνταγαπᾶ. Τὴν ἀγαπῶ δὲ τόσο, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ τὴν κάμω νόμιμον σύζυγόν μου, ἀλλὰ, ἐδῶ ὑπάρχει ἓν ἐμπόδιον...

— Πιθανῶς ὁ σύζυγός· ὑπαινίχθη ὁ φὸν Σνίτσλη ἔχων γινῶσιν τινα περὶ τῶν μεταξύ τοῦ Βελτίστσεφ καὶ τῆς κ. Κόροβοφ σχέσεων.

— Ναι, εἶναι ὑπανδρὸς, μετὰ στεναγμοῦ ἐπεκύρωσεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— Ὡστε πρέπει νὰ ζητηθῇ διαζύγιον;

— Ἐμμαντεύσατε, ἀγαπητὴ βαρόνε! ναι, πρέπει νὰ διαζευχθῶν, ἀλλ' οὕτως, ὥστε, τὸ δικαίωμα τοῦ νέου γάμου νὰ ἔχη ἡ γυνὴ αὐτῆ. Ὁμολογῶ, ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὡς ἐκ τῶν σχέσεων μου πρὸς τὸ ὑποκείμενον τοῦτο, στεροῦμαι παντὸς μέσου, ὅπως προβῶ εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τὸν

σύζυγόν της καὶ διὰ τοῦτο θὰ σᾶς παρακαλέσω ν' ἀναλάβητε ὑμεῖς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ φὸν Σνίτσλη ἐβύθισε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸ κενὸν καὶ διελογίζετο διὰ τοῦ σοβαρωτέρου τρόπου.

— Μμ... ὅ,τι ἐξαργτᾶται παρ' ἐμοῦ, ἐπρόφερον οὗτος μεταξύ τῶν ὀδόντων του· δύνασθε νὰ ἦσθε βέβαιος εἰς τὴν πλήρη προθυμίαν μου, ἀλλὰ... μμ... ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ σᾶς στοιχίσῃ πολλὰ ἔξοδα.

— Τί νὰ γείνη! ἀνέσπασε τοὺς ὤμους ὁ Βελτίστσεφ· εἶμαι ἕτοιμος πρὸς τοῦτο.

— Βλέπετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀδόλφος Ἰβάνοβιτς, μετρῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων του· δέον νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ σύζυγός της κυρίας θὰ ζητήσῃ ν' ἀποσπάσῃ παρ' ὑμῶν σημαντικὸν ποσὸν ὡς ἀμοιβήν, ὅπως ἀναδεχθῇ τὴν ὑπαιτιότητα εἰς βάρος καὶ ἀφίσῃ ἐλευθέραν τὴν σύζυγόν του. Πρῶτον. Πρὸς τούτῳ, ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ ἔξοδα διὰ τὴν ἀστυνομίαν καὶ λοιπά, σχετικῶς δὲν στοιχίζουσι πολλά, ἀλλὰ τὸ δεύτερον σπουδαιότερον ἔξοδον, εἶνε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Γνωρίζετε βέβαια ὅτι ἐν γένει τὰ διαζύγια, εἶνε, διὰ τὴν ἱερὰν σύνοδόν μας, θησαυρὸς καὶ ἰδίως ἂν οἱ συνοδικοὶ ὑπάλληλοι ὀσφρανθοῦν ὅτι λαμβάνετε μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὑμεῖς, ἀνθρώπος πλούσιος, ἀνθρώπος κατέχων τοιαύτην θέσιν. Ἐγὼ πλέον διὰ τὴν ἰδικὴν μου ἀμοιβήν δὲν ἀναφέρω· εἰς ἐμέ, ἔστω δὲν χρειάζεται καμμία ἀμοιβή, διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη, κατ' οὐσίαν, δὲν ἀπαιτεῖ καὶ καμμίαν δικηγορικὴν μεγαλοφυΐαν, ἔπειτα ἔχω ὡς κανόνα· ἀπὸ τοὺς φίλους νὰ μὴ πέρνω οὔτε ἓν καπῆκτον. Ἀλλὰ, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, θὰ θυσιάσητε εἰκοσιπέντε, τριάντα, ἴσως καὶ πενήντα χιλιάδας, ἴσως δὲ καὶ περισσύτερα· θὰ συγκατατεθῆτε εἰς τοιαύτην δαπάνην;

— Ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἄλλως! ἀνέσπασε τοὺς ὤμους ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, ὡσεὶ ὑποτασσόμενος εἰς τὴν τύχην του.

Ὁ ἀδιάλλακτος βαρὼν ἐβύθισεν αὐθις τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἀπειρον καὶ διελογίζετο.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὑπελόγιζεν ὅτι ἴσως κατορθώσῃ ἀφανῶς καὶ λαθραίως νὰ καταπέσῃ τὸν σύζυγον νὰ συγκατανεύσῃ εἰς ὀλιγωτέραν ποσότητα διὰ τὴν ἐξαγοράν, εἰς δέκα, ἔστω καὶ δεκαπέντε χιλιάδας· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δικηγορικὸν θυλάκιόν του ἐνδεχόμενον νὰ πῆσουν δέκα μέχρι δεκαπέντε χιλιάδας κέρδος· δέκα μέχρι δεκαπέντε θὰ ἀπαιτήσῃ ἡ διεξαγωγή τῆς ὑποθέσεως εἰς δῶρα καὶ λοιπά, ὥστε καὶ ἐκ τούτων θὰ ὠφελεῖτο μικρὰ πράγματα· ἐν ἐνὶ λόγῳ ὑπελόγιζεν ὁ φὸν Σνίτσλη ὅτι εὐκόλως δύναται νὰ ὠφελῆθῃ τριάκοντα χιλιάδας, ἂν ὄχι πλείοτερα, ὥστε ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἦτο κατάλληλος.

— Σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι θὰ προσπαθήσω νὰ διεξαγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὅσον τὸ δυνατόν οἰκονομικώτερον! ἐκοινοποίησεν ὁ βαρὼν διὰ τοιαύτης εἰλικρινείας καὶ εὐθύτητος, αἵτινες οὐδεμίαν ἐ-

πρόδιον ἀμφιβολίαν. Ἄλλ' ὅπως δυνηθῶ νὰ γείνω, σχετικῶς πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους, οὕτως εἶπεῖν, κύριος τῆς θέσεώς μου, ἐξήκολούθησεν οὗτος, καὶ ὅπως κατὰ συνέπειαν μὴ διαταραχθῶσιν οἱ χρηματικοὶ ὑπολογισμοὶ σας, σὰς παρκαλῶ νὰ μοῦ εἰπῆτε μέχρι ποίου ἀριθμοῦ δύνασθε νὰ ἐπεκτείνητε τὸν ἀνώτερον ὄρον τῆς δαπάνης σας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης;

— Μμ... ἔστω μέχρι πενήντα χιλιάδων, ἐμόρφασεν ὁ Βελτίστσεφ· ναί, μέχρι πενήντα χιλιάδων, οὐδέποτε ὁμῶς πλειότερα.

— Τότε ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε σχεδὸν τετελεσμένη! παρηρησία, ταχέως καὶ ἐντιμῶς, ἐπρόφερον ὁ βαρὼν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Πλάτωνα.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐγνωστοποίησεν αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ, ἐμύησεν αὐτὸν εἰς ἰδιαίτερά τινα περιστατικά καὶ λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως, σχετικῶς πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ ὕλικὴν θέσιν τοῦ «συζύγου» τούτου καὶ τῶν σχέσεών του πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀκολουθῶς δέ, εὐχαριστημένος διότι θὰ δυνηθῆ νὰ δώσῃ σήμερον θετικὸν τινα λογαριασμὸν τῇ Λιουδμήλα, ἐπορεύθη πρὸς τὴν τρυφερὰν μητέρα τῆς. Καθ' ὁδὸν εἰσηλθεν ἐντὸς κοσμηματοπωλείου, καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἐξέλεξε κομψότατον βραχιόλιον. Ἦτο τοῦτο κόσμημα βαρὺ καὶ λίαν πολυτίμον.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

## ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Δικαστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλῆ - Πασᾶ  
ὑπὸ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΗ

VICTORIEN SARDOU

## ΤΟ ΟΒΟΥΖΙΟΝ

Διήγημα

Ἡ πρωτοχρονιά αὕτη καὶ τ' Ἀγιοβασιλιάτικα δῶρα ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν μνήμην μου ἐπεισῶδιόν τι τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, τὸ ὅποιον μοὶ περιποιεῖ ὡσοῦν τιμὴν καὶ καυχῶμαι δι' αὐτό.

Ἄς ἔχῃ θάρρος ὁ ἀναγνώστης! Δὲν θὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὰ ὄχρωμάτα οὔτε εἰς τὰς προφυλακὰς, ἀλλ' ἀπλούστατα εἰς τὴν ὁδὸν Τρεβίζ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχαίου φίλου μου Δουταλλύ, πλουσίου χημικῶν προϊόντων κατασκευαστοῦ, συζύγου ἀξιολόγου γυναικός, πατρὸς θελκτικῆς θυγατρὸς, δεξιῦ βιομηχάνου, φιλοπάτριδος, ὀλίγον τι τρελλοῦ διὰ τὰ πολιτικά ἀλλὰ καλλίστου ἄλλως ἀνδρός.

Καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, καθ' ἣν ὥραν προητοίμαζε τὰ κιβώτιά του διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, παρηγορεῖτο μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ πόλις δὲν ἤθελεν ἀνθέξῃ οὔτε ὀκτῶ ἡμέρας. Ἄλλ' ἡ κυρία Δουταλλύ, μᾶλλον περισκεμμένη, ἐνησχολεῖτο εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς,

ἵνα ἐφοδιάσῃ διὰ τῶν ζωοτροφῶν τὴν κατοικίαν, ὅπου περιεσύναζε τὸσαύτην ἀφθονίαν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτηδείων, ὥστε καὶ ἂν ἡ πολιορκία διήρκει τρεῖς μῆνας περισσότερο, ἢ οἰκογένεια Δουταλλύ δὲν θὰ ἐγνώριζε ποτὲ τι θὰ εἶπῃ πείνα. Εἴτα συνεπλήρου τὸ ἔργον τῆς τοποθετοῦσα ἐν βουστάσιον ἐντὸς τοῦ μικροῦ κήπου τῆς, ὀλόκληρον ὀρνιθῶνα καὶ ἕνα προσέτι σηκὸν διὰ χοίρους, οἵτινες τρεῖς μῆνας βραδύτερον θὰ ἤξιζον ἀντὶ χρυσοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, τὴν κατοικησάσθαι, πρῶτος δ' ἐγὼ, τοῦ ὁποίου ἡ παροψὶς ἐτίθετο ἐπὶ τῆς πραπέζης τῆς οἰκογενείας τῶν Δουταλλύ τὴν πέμπτην καὶ τὴν κυριακὴν τὸ ἑσπέρας καὶ ὅστις εὕρισκον ἐκεῖ κᾶτι τι, τὸ ὅποιον μὲ ἀπεζημίου διὰ τὰς καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα στερήσεις. Πῶς νὰ μὴ μένω ἐκστατικὸς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαίων βλέπων σφογγάτον μὲ λίπος ἢ τεμάχιον ἐλβετικοῦ τυροῦ ἀρδεύμενα μὲ ἐξαιρέτους οἴνους, οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχοντας — πράγμα σπάνιον — μὲ τὰ χημικὰ τοῦ ἐργοστασίου προϊόντα;

Δὲν ἤμην ὁ μόνος πεπιστευμένος τῆς φιλοξένου ἐκείνης τραπέζης συνδαιτυμῶν. Καὶ ἕτερος εἶχεν ἐκεῖ τὴν παροψίδα του πλησίον τῆς ἰδικῆς μου. Ὁ νεαρὸς Ἀνατόλιος Βρισσώ, πρῶτος ἐπιστάτης τοῦ ἐργοστασίου, μέλλων συνέταιρος καὶ γαμβρὸς τοῦ Δουταλλύ.

Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς νέος, μελαγχολικὸς, ἰσχνός, ὀλίγον τι δειλός, ἦτο σφόδρα ἐρωτευμένος μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ προϊσταμένου του, τὴν δεσποινίδα Γερτρούδην, ἣτις δὲν ἐφαίνετο ἀναισθητοῦσα πρὸς τὸν ἔρωτά του. Χωρὶς ν' ἀνταλλαχθῶσι λόγοι, τὴν ὡς γαμβροῦ ὑποψηφιότητα τοῦ Βρισσώ ἔβλεπον οἱ Δουταλλύ μὲ ἀρκετὰ καλὸν ὄμμα, ὥστε ἡ ἔνωσις τῶν δύο νέων ἦτο πράγμα σιωπηλῶς συμπεφωνημένον.

Κατὰ δυστυχίαν ὁ πόλεμος ἀνέβαλλε τὴν λύσιν. Ὁ δὲ Βρισσώ, δεκαεὺς ἐν τῇ κινητῇ φάλαγγι τοῦ Σηκουάνα καὶ στρατωνιζόμενος ἐν τῷ στρατῶνι τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ἐξεπλήρου τὸ τοῦ στρατιώτου καθῆκον αὐτοῦ εὐσυνειδήτως, ὅπως ἔκαμνε καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλ' ἄνευ δισταγμοῦ, πρέπει βεβαίως νὰ τὸ εἴπω, καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν διάβολον τὴν αἰωνίαν ἐκείνην πολιορκίαν, ἣτις ἐβράδυνε τὴν εὐδαιμονίαν του καὶ τῆς ὁποίας τὰς ἐργασίας ἐπέκρινεν ἀταράχως, κατὰ τὸν ἴδιον αὐτῷ τρόπον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ πικρίας.

Αἱ ἐπικρίσεις του αὐταὶ δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ παροργίζωσι τὸν Δουταλλύ, ὅστις ἦτο φανατικὸς ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Τροσσού. Τοῦθ' ὅπερ δὲ σοβαρώτερον, ὁ «Χρόνος» ἐδημοσίευσε τότε σειρὰν ἄρθρων, ἐν οἷς ὁ συγγραφεὺς αὐτῶν ἀντικαθίστα τὰς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις στρατιωτικὰς ἐργασίας κατὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς παραληρούσης φαντασίας του. Ὁ δὲ Δουταλλύ ἐλάμβανεν ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψιν τὰ ὄνειροπολήματα ἐκείνα. Ἐκέντα τὸν χάρτην μὲ τὰς μικρὰς του σημαίας, εἰς τὰ

ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ γράφοντος τὰ στρατηγικὰ σχέδια τοῦ «Χρόνου», ἠκολούθει ἐναγωνίως τὰς χειμερικὰς ἐκείνας στρατιωτικὰς πορείας καὶ ἐντὸς βραχείας προθεσμίας προέλεγεν ἀποφασιστικὰς νίκας. Ὁ Βρισσώ, μὴ πιστεύων ταύτας, ἀπετόλμα καὶ ἔκαμνε δειλὴν τινα ἀντιλογίαν. Ὁ Δουταλλύ ἐξήπτετο, παρωργίζετο, ἐγὼ δὲ παρενέβαινον ἐγκαίρως, ἵνα καθησυχάσω τὴν φιλονεικίαν, ἀλλ' ὁ προϊστάμενος, ἐν τῷ βᾶθει τῆς ψυχῆς του, δὲν παρηγορεῖτο διὰ τὴν ἀπώλειαν πασῶν τῶν μαχῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ ἐπιστάτης ἀπεκάλυεν αὐτὸν τοῦ νὰ τὰς κερδίσῃ.

Ἡ παρουσία νέου τινὸς συνδαιτυμόνος περιέπλεξεν ἔτι τὴν θέσιν. Ἐσπέραν τινα φθάσας ἀργὰ ἐξεπλάγην ἰδὼν τὴν θέσιν μου, δεξιᾶ τῆς κυρίας Δουταλλύ, καταληφθεῖσαν ἀπὸ ἀγνωστὸν τι πρόσωπον ἐρυθρόχρονον, εὐρύνωτον, θορυβοποιὸν καὶ κομπορημον. Ἐφερε γαλόνια λοχαγοῦ ἐπὶ στολῆς φαντασιώδους ἐξαχθείσης ἐκ τῶν ἀχρήστων ἐνδυμάτων θεάτρου τινός, καὶ ἐφόρει ὑπερμεγέθη ὑποδήματα, ἐξ ὧν ἀδύνατον ἦτο νὰ παραγνωρίσῃ τις ἕνα ἦρωα.

— Ὁ κύριος Ροβιλλάρδος, μὲ εἶπεν ὁ Δουταλλύ παρουσιάζων ἀλλήλους ἡμᾶς, λοχαγὸς τῶν ἀκροβολιστῶν.

Δὲν εἶχον ἀποτελειώσει τὸ ρόφημά μου καὶ εἶχον προσηλωθῆ εἰς τὸν Ροβιλλάρδον. Τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ παστρικοῦ ἐκείνου πρέπει νὰ συνίσταντο εἰς τὸ ν' ἀπογομνοῖ τὰς ἐγκαταλελειμμένας οἰκίας τῶν ἐπίπλων, τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ ἐμβάλλωσιν εἰς πειρασμὸν τὴν ἀπληστίαν τοῦ ἔχθρου καὶ εἰς τὸ νὰ ἐναποθέτῃ αὐτὰ εἰς ἀσφαλῆ τόπον ἀγνοοῦμενον ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν. Ἀνιαρῶς ἠρώτων ἑμαυτὸν πῶς ὁ μὲ σιαγὸν ἰσχυρὰν ἐκεῖνος οὐτιδανὸς εἶχε προσκληθῆ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἵνα ροκανίσῃ τὸ ἐξ ἐλβετικοῦ τυροῦ μεριδιὸν μας; ἡ κυρία Δουταλλύ μοὶ ἐξήγησε τὸ πράγμα, οὐχὶ ἄνευ συγκινήσεως. Περὶ δυσμὰς ἡλίου εἶχεν ἀρκετὰ ἐπικινδύνως κτυπήσει ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ Βουλεβάρτου Poissoniere, ὅπερ ὄλον ἔλαμπεν ἐκ πεπηγότος κρυστάλλου. Ὁ Ροβιλλάρδος, ὅστις διήρχετο ἐκεῖθεν, τὴν εἶχε φέροι εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον καὶ τέλος ἐπαναφέρει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐλαφρῶς μεμολωπισμένην καὶ ὡπασοῦν ζαλισμένην. Ἐξ εὐγνωμοσύνης δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ἄλλως, ἢ νὰ προσκαλέσῃ τὸν σωτήρα αὐτῆς εἰς τὸ δεῖπνον. Ἡ ἐξήγησις αὕτη μ' ἐνεθάρρυνεν. Ἡλιζὼν ν' ἀπαλλαχθῶ τοῦ ἦρωος μὲ μόνην αὐτὴν τὴν φορὰν.

Ὁ κατεργάτης δὲν ἦτο ἀνόητος. Ἐλεγεν, ὅτι ἀνεμιγνύετο εἰς μεγάλην τινα ἐπιχειρήσιν ὀρυχείου τινός γαιανθράκων, ἣτις ὑπεχρέου αὐτὸν νὰ διατρέχῃ ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ λίαν γελιοιδῶς μὲς διηγείτο τὰς τῶν ταξειδίων του ἀναμνήσεις. Ὁ πόλεμος, ἔλεγε, τὸν εἶχεν ἐπαναφέρει εἰς Παρισίους, ὧν ἡ σωτηρία ἀπῆται τὴν παρουσίαν του. Ὡς πρὸς δὲ ταῖς παλημαρῖαις του, ἐπὶ κεφαλῆς

των ἀκροβολιστῶν, εὐνόητον εἶνε, ὅτι ὑπερέβαινον πᾶν ὅ,τι πιστευτόν. «Ὁ ἐχθρὸς κατετρύχετο ἐλεεινῶς, δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀνθέξη!... Μὲ πέντε χιλιάδας λερέντες, ὡς τοὺς ἰδικούς του ἢ διάρρηξις τῶν τάξεων τοῦ ἐχθροῦ ἦτο τετελεσμένη, κτλ. κτλ.» Μετ' εὐαρεσκείας ἠκυρία Δουταλλὺ ἠκροστο τὰς μεγίστας ταύτας ὑπερβολάς, ὁ δὲ Δουταλλὺ μετὰ κόπου ἀνθίστατο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε, νὰ δώσῃ πίστιν εἰς αὐτάς. Ἡ Γερτρούδη μόνη ἦτο λίαν ἀδιάφορος. Ὡς πρὸς δέξιτον δυστυχῆ καχεκτικόν, ὠχρότερος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ μᾶλλον κευωσμένος, ἢ ἄλλοτε ποτε, ἐντὸς τοῦ ὑπὲρ τὸ δέον εὐρέος ὑποχιτανίου του, πάσχαν δ' ἐκτὸς τούτου ἀπὸ τὴν γελιωδουστέρην κακαταρροίην, ἐφαίνετο ὡς ἐξαφανισθεὶς ὑπὸ τῆς γειννιασέως τοῦ μεγαλοσώμου ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἐφειδετο ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ, οὔτε τῶν δυσαρέστων ὑπαινιγμῶν, οὔτε τῶν πονηρῶν βλεμμάτων, οὔτε τῶν ἀπαρεσκουσῶν συγκρίσεων.

Ἐπενόησα πρόφασιν τινα ἴν' ἀπέλθω μετὰ τὸν καφέ, ὡς καταζαλισθεὶς ὑπὸ τῶν καυχησιολογιῶν τοῦ κομπορήμονος ἐκείνου ὃν ἐνόμιζον, ὅτι ἀπεχαιρέτων διὰ παντός. Ἄλλ' εἰς τοῦτο πολὺ ἠπατώμην, διότι τὴν ἐπομένην Κυριακὴν τὸν εὐρον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν· εἶτα καὶ τὴν πέμπτην καὶ ἐπὶ τέλους ἐλάμβανε μέρος εἰς ὅλα τὰ γεύματά μας.

Οἱ σύζυγοι Δουταλλὺ ἦσαν καταγοητευμένοι. Ὁ Ροβιλλάρδος μὲ τὴν φαιδρότητα του καὶ μὲ τὴν σχεδὸν τρυφερὰν ἐκείνην θωπευτικότητα, εἰς ἣν οὐδεμίαν κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην γυνὴ εἶνε ἀναίσθητος, εἶχε δελεάσει τὴν κυρίαν Δουταλλὺ καὶ τὸν παππάκην Δουταλλὺ, ὡς ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἐλάμβανεν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἐργασίας τοῦ «Χρόνου» καὶ εἰς τὴν μετατόπισιν τῶν μικρῶν σημασιῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος, μᾶλλον ἢ ἄλλοτε ποτε συναγχομένος, ἔχανε προφανῶς εἰς ἕκαστον γεῦμα ὅλον τὸ ἔδαφος, ὅπερ πρὸς ζημίαν του κατέκτα ὁ θρασύγλωστος ἐκεῖνος.

Ἡ ἐλάττωσις τῆς ὑπολήψεώς του ἐφάνη ἐπαισθητοτέρα πρὸ πάντων μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βουρζέ<sup>1</sup>, καθ' ἣν ὁ ἀτυχῆς νέος εἶχε γενναίως ἐκπληρώσει τὸ χρέος του, καὶ ἐξ ἧς μᾶς ἐπανήλθε πληγωμένος κατὰ τὸν πῆχυν. Μᾶς διηγῆθη τὰ τῆς μάχης καὶ τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Βαρόσου<sup>2</sup>, φονευθέντος πλησίον αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὴν ἀποχώρησιν καὶ ἅπαν τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο τέλος μάχης ἠρωικῆς μετὰ τοσοῦτον ὀδυνηρᾶς ἀποθαρρύνσεως, ὥστε παρ' ὀλίγον ὁ λοχαγὸς νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ ρίψασπιν καὶ οὐλίον. Ἐὰν δὲ δὲν τὸ ἔκαμε, τοῦτο βε-

βαίως ἐγένετο ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς οἰκοδεσπότας· ἀλλὰ μᾶς ἔδωσε καλῶς νὰ τὸ καταλάβωμεν. Μεθ' ὁποίας εὐγενοῦς ἀγανακτήσεως ἀπέδειξεν ὅτι, ἂν οἱ ἀκροβολιστῆται ἦσαν ἐκεῖ, τὸ ποῦμα ἠθέλε λάβῃ πᾶσαν ἄλλην τροπὴν. Τότε δ' ἐξαπτόμενος μᾶς διέγραψεν ἐν συντόμῳ σχέδιον ἐξόδου ἐκ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Μοντμορανσύ, τῶν Κορμηλιῶν μετὰ διαβάσεως τοῦ Ἰσάρας<sup>1</sup>, πορείας πρὸς τὴν Ρουέν, εἶτα θριαμβευτικῆς ἀφίξεως εἰς τὴν Χάβρην — τὸ ὅποιον συνεκίνησε μέχρῃς ἐνθουσιασμοῦ τὸν Δουταλλὺ. Καὶ ταῦτα, ἐνῶ ὁ ταλαίπωρος Ἀνατόλιος ὑπέφερε τεταπεινωμένους καὶ ἠνοχλεῖτο ἐκ τῆς εἰσέτι αἰμασσοῦσης πληγῆς του, πρὸς ἣν οὐδεὶς ἢ ἡ Γερτρούδη καὶ ἐγὼ προσείχομεν.

Τὴν ἐπιούσαν εἶχε προσβληθῆ ἐκ πυρετοῦ, ἦτο κλινῆρης καὶ ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας ἀπουσίαζεν ἐκ τῶν συνεστιασῶν μας. Ὁ λοχαγὸς μετὰ ζέσεως ἔθεσε τὰς βάσεις τῶν ἀπαιτήσεών του διὰ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Γερτρούδης, καὶ ἡ διάθεσις τῶν γονέων δὲν ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ. Καθ' ἣν δὲ ἡμέραν ἐπανήλθε πρὸς ἡμᾶς ἐν ἀναρρώσει καὶ ἰσχυρότερος ἢ ἄλλοτε ποτε ὁ Ἀνατόλιος μοὶ ἐφάνη ὡς βέβαιον, ὅτι ἡ Γερτρούδη εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε συμβῆ ἀκροβολισμὸς τις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε προκατειλημμένης ὑπὲρ τοῦ Ροβιλλάρδου μητρὸς τῆς. Ἐννόησα ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ παρέμβω ὑπὲρ τῶν ταλαίπωρων ἐκείνων παιδιῶν. Ἀκριβῶς δὲ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τελευταία τοῦ ἔτους καὶ ἐπειδὴ, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ὠμίλουν περὶ τοῦ νέου ἔτους, τὸ ὅποιον ἐμέλλομεν νὰ συνηγορήσωμεν οἰκογενειακῶς.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀγαπητὴ μου κυρία Δουταλλὺ, ἀνεφώνησεν ὁ λοχαγός, πρέπει ὡς ἀγιοβασιλιάτικον δῶρον νὰ σὰς κάμω μίαν ἐκπληξίν.

Τοῦτο δὲ μοὶ ἐνέπνευσε τὴν ιδέαν νὰ προετοιμάσω τὴν ἰδικὴν μου.

Τὴν ἀρχιχροναίαν ὁ Δουταλλὺ μᾶς ὑπέδεχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ εὐθυμος. Ὁ τὰ στρατηγικὰ σχέδια γράφων ἐν τῷ «Χρόνῳ» εἶχεν ἐσχάτως κατατροπώσει κατὰ κράτος τὸν πρίγκηπα Κάρολον εἰς τὰ περίξ τοῦ Ἐβρέ, ἀφοῦ προσείκυσεν αὐτὸν ἐκεῖ διὰ προσπαποιημένης ὑποχωρήσεως, ἣτις ἦτο ἐν τῶν ἐνδοξοτέρων στρατιωτικῶν κατορθωμάτων τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὁ Δουταλλὺ μᾶς προσέφερε τὴν καλὴν ταύτην εἰδησιν, ὡς ἀγιοβασιλιάτικόν μας δῶρον. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος, αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἔφερε κόνικλόν τινα, ὃν εἶχε συλλάβει μὲ τὸν βρόχον ἐν τῇ κατερημωμένῃ νήσῳ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου· κόνικλον οἰκόθρεπτον μὲν βεβαίως, ἀλλ' ἐπανεληθόντα εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ κατάστασιν. Ὡς πρὸς δὲ τὸν λοχαγόν, οὗτος προσέφερε τῇ κυρίᾳ Δουταλλὺ μέγαν σάκκον ζαχαροκρυσταλλωμένων κασταίων ἐντὸς γερμανικοῦ κράτους.

1. Ἰσάρας, ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων μὲν ἐν Βερολίῳ, ἐκβάλλων δὲ εἰς τὸν Σηκουάναν. Σ. Μ.

— Ἀγαπητὴ μοὶ κυρία, εἶπε μειδιῶν, δὲν ἐξήρτατο ἢ ἀπὸ ἐμὲ νὰ σὰς προσφέρω ἐντὸς τοῦ κράτους τούτου καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἰδιοκτητοῦ.

— Πῶς, ἔκραξεν ἡ κυρία Δουταλλὺ, καταπλαγεῖσα ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ἐφρονεύσατε;

— Διὰ νὰ σὰς προσφέρω τὸ διὰ ζαχαρωτὰ τοῦτο κυτίον, ὠραία μου κυρία, καὶ τὸ ὅποιον, τολμῶ νὰ εἶπω, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάμῃ ὁ καθείς.

Παραλείπω τὴν διήγησιν τοῦ συμβεβηκότος τούτου, τοῦ ὁποίου καλῶς ἐνοεῖτε, ὅτι ὁ γελωτοποιὸς ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἐλυπήθη τόσο, ὥστε νὰ μὴ μᾶς εἴπῃ τὰς λεπτομερείας του. Συσπειρωθεὶς ἐντὸς βαρελίου εἶχε παραμονεύσει, καταλάβει ἐξ ἀπροόπτου, ρίψει κατὰ γῆς τὸν φέροντα τὸ κράνος ἐκεῖνο, ὅστις ἦτο ἔσχατος πρόσκοπος καὶ εἰς πάλιν ἐκ τοῦ συστάδην τὸν εἶχεν ἀποπνίξει, διὰ νὰ μὴ προσελκύσῃ τὸν ἐχθρὸν μεταχειριζόμενος τὸ περιστροφόν του!... Ὡ! πόσον ὁ οἰκόθρεπος κόνικλος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἀπεπνίγη, ἐφαίνετο ἐλεεινὸς πλησίον τοσοῦτον ἐνδόξου τροπαίου!

— Ὡς πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου, εἶπον, δὲν ἔχω τὴν ὑπερηφάνειαν ν' ἀνθαμιλλῶμαι μὲ τοσοῦτον ἀνδρείον, ὅσον ὁ λοχαγός· ἀλλ' ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν μικρὰν μου ἐκπληξίν. Ἀλλὰ μόνον δὲν ἐφθασεν ἀκόμη, καί, ἐὰν μὲ πιστεύετε, ἄς γευματίσωμεν, χωρὶς νὰ τὴν προσμένωμεν.

Ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ γεῦμά μας ἦτο φαιδρότατον. Εἶχον σφάζει ἕνα χεῖρον διὰ τὸ αἰδέσιμον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ παραγεμισμένον του μέγα ἔντερον ἦτον ἐπιτυχέστατον.

Ἐπίνομεν τὸν καφέ, καὶ ἠνάπτομεν τὰ σιγάρα μας, ὅτε ὁ ὑπηρέτης μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι πυροβολιστῆτες, πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν κατέθεσε τὸ δῶρόν μου εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μετέβημεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ τῷ ὄντι τὸ κομισθὲν ἀντικείμενον ἦτο τεθειμένον ἐπὶ τραπέζης, περιτετυλιγμένον μὲ χάρτην στιλβωτὸν καὶ περιδεδεμένον μὲ στενὴν ταινίαν λευκὴν.

— Τί ἄρα γε νὰ εἶνε τοῦτο; εἶπεν ἡ κυρία Δουταλλὺ.

— Μὴν ἐρωτᾶτε, ἀγαπητὴ μου κυρία, εἶνε ὀβούζιον.

— Ὀβούζιον;

— Ὁ Δουταλλὺ πολλὰκις μοὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ ἕν ὀβούζιον, ἀλλ' ἀληθινόν, τὸ ὅποιον νὰ ἐχρησίμωσεν καὶ κατὰ παράκλησίν μου ὁ φίλος μου Ρολάνδος, συζυγάρχης, μοὶ στέλλει τοῦτο δῶ, τὸ ὅποιον ἔρχεται ἀπὸ τὸ ὄροπέδιον τοῦ Ἀβρόν<sup>1</sup> ὅπου ἐλησμόνησε νὰ ἐκραγῆ, ὅταν ἔπεσεν.

Ἐνῶ ἔτι ὠμίλου ἐλυον τὴν στενὴν λευκὴν ταινίαν, ἔσχιζον τὸν χάρτην καὶ τὸ ὀβούζιον ἐφαίνετο μέλαν, ἀπαισίον, ἀπαιλητικόν.

— Μὰ τὸν Θεόν, εἶπεν ὁ Δουταλλὺ μὲ μαγεύεις ὅτ' αὐτὸ κάμω αἰώρημα διὰ τὸ σπουδαστήριόν μου.

1. Πλησίον τῶν Παρισίων, ἐπαρχία τοῦ Σηκουάναν καὶ Μάρνου. Σ. Μετ.

1. Bourget, Γαλλικὸν χωρίον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Σηκουάναν 6 χιλιόμετρα Α. τοῦ Saint-Denis καὶ 11 ὁμοία ἀπὸ τῶν Παρισίων, ὅπου, κατὰ τὴν πολιόρκιαν τῶν Παρισίων τοῦ 1870, συνίθη σφοδρὰ καὶ σπουδαία μάχη. Σημ. Μεταφ.

2 Ἐρνέστος Βαρόσος, ἀρχηγὸς τοῦ 12 τάγματος τῆς κινητῆς τοῦ Σηκουάναν φάλαγγος, ἠρωικῶς πεσὼν τῷ 1870 ἐνῶ ὑπερησπίζετο τὸ Bourget. Σημ. Μεταφ.

— 'Αλλ' ἂν δὲν ἐξεργάγη, ἀντέλεξεν ἀνήσυχος ἡ κυρία Δουταλλύ.

— Ω! μὴ φοβήσθε, συνεφωνήθη καλῶς μετὰ τοῦ Ρολάνδου νὰ μὴ μοι τὸ στείλῃ, ἢ ἀφωπλισθόν καὶ κενόν! "Αλλως ἰδοὺ καὶ ἡ ἐπιστολή του, διὰ τῆς ὁποίας μοι τὸ στέλλει.

'Ηνέφξα δ' ἐπιστολήν τινα προσηρμοσμένην εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ὄβουζιου καὶ ἠτοιμαζόμενην νὰ τὴν ἀναγνώσω λίαν μεγαλοφώνως· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πρώτης γραμμῆς ἡ μορφή μου πρέπει νὰ ἐξέφρασεν ἐκπληξιν, εἶτα ἀνησυχίαν, καθότι ἅπαντες ἀνέκραξαν:

— Τί ἔχετε;

— Θεέ μου... ἔχω... 'Ακροάσθητε... Καὶ ἀνέγνω:

"Αραπητὸ φίλε,

"Ἰδοὺ τὸ ζητηθὲν ὄβουζιον. Πλὴν δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω ἐντάθθα πυροβολιστὴν τινα δυνάμενον νὰ τὸ ἀφοπλίῃ. Στείλατέ το εἰς τὸν ὀπλοποιὸν τῆς διόδου τοῦ Μελοδράματος, ὁ ὁποῖος λίαν ἐπιδεικτικῶς ἐκτελεῖ τὴν ἐργασίαν αὐτήν. 'Αλλὰ πρὸ πάντων μὲ τὴν μεγαλύτεραν προφύλαξιν. Οὕτε τὴν ἐλαχίστην σύγκρουσιν, εἴτε πρόσφυσιν, διότι, ἵνα ἐκραγῇ τὸ ὄβουζιον, δὲν ἀπαιτεῖται ἢ ἡ διάρρηξις τῆς παχύτητος ἐνὸς φύλλου χάρτου..."

Διεκόπην ὑπὸ κραυγῶν φρίκης.

— Πάρετέ το δὲ ἀπ' ἐδῶ, ἐκραύγαζεν ἡ κυρία Δουταλλύ... Εἶνε φρικτόν!... Τὸ ὄβουζιον τοῦτο μέσα εἰς τὴν αἵθουσαν μου!

— Θεέ μου εἶπον ἐκτείνων τὴν χεῖρα...

— Μὴ τὸ ἐγγίζετε!...

— 'Ἐσυχάσατε! Μὴ φοβήσθε! ὁ πυροβολιστὴς ἐκεῖνος, ὅστις τὸ ἔφερε θὰ τὸ πάρει ὀπίσω.

— 'Αλλά, κύριε, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τρέμων ἐπὶ τῆς φλοῖας τῆς θύρας, ὁ πυροβολιστὴς ἀπῆλθεν.

Νεαὶ ἀναφωνήσεις!

— Τότε, εἶπον, ἐγώ!...

— Σοὶ τὸ ἀπαγορεύω! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Δουταλλύ. Δὲν ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὑπάγῃς ἕως εἰς τὴν διόδον τοῦ Μελοδράματος διὰ μίαν. Δὲν θὰ ἔκαμνες ἄλλο, ἢ νὰ τὸ ἀφήσῃς νὰ πέσῃ εἰς τὸν δρόμον, ἐπάνω εἰς τὴν κλίμακα, ἢ μέσα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον!

'Ἡ κ. Δουταλλύ προσεκολλᾶτο εἰς ἐμέ.

— "Ὁχι! ὄχι σεῖς!... Εἶνε παρὰ πολὺ ἐπικίνδυνον!... "Ὁχι σεῖς!

— Τοῦτο δὲ, προσέθεσεν ὁ Δουταλλύ εἶνε ἔργον στρατιώτου, καὶ στρατιώτου ρωμαλέου! Εὐτυχῶς ἔχομεν τὸν λοχαγόν.

— 'Εγώ; εἶπεν ὁ λοχαγός.

— 'Εὖ βεβαία, ἀγαπητέ μου, εἶσαι δυνάτωτατος καὶ καμωμένος διὰ τέτοιαις δουλείαις. Σεῖς παίζετε μὲ τὰς σφίρας τῶν πυροβόλων καὶ μὲ τὰ ὄβουζια, ὅπως ἕνας μαθητὴς παίζει μὲ τὰς σφίρας τοῦ σκιριστηρίου καὶ μὲ τὰ τόπια του.

— Μὲ συγχωρεῖτε... μὲ συγχωρεῖτε, ἀντέλεξεν ὁ λοχαγός, ὅστις ὠχρίασεν ὀλίγον. "Ἐν ὀβουζιον... Διάβολε!... Καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προσάβουεν ἕως αὐριον καὶ νὰ βάλουν νὰ τὸ πιάνουν; ..

'Αλλ' ἡ κυρία Δουταλλύ ἀνεβόησεν:

— Αὐριον;... Διὰ νὰ μὴν κλείσω 'μάτι δλην τὴν νύκτα. Θὰ προτιμῆτω κάλλιον νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. 'Ἐνταῦθα ὁ 'Ανατόλιος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Μείνατε εἰς τὴν οἰκίαν σας, κυρία· ἐγὼ θὰ ὑπάγω τὸ ὄβουζιον.

'Ὁ Δουταλλύ τὸν ἐσταμάτησεν.

— Εἰσθε τρελλός, φίλε μου. Μόλις ἀναλαμβάνεις καὶ μὲ τὸν πάσχοντά σας βραχίονα!... 'Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀνατιναξήτε τὴν οἰκίαν εἰς τὸν ἀέρα;

— Πράγματι, εἶπον, τοῦτο δὲν εἶνε δουλειὰ δι' ἕνα ἀσθενῆ.

— 'Αλλὰ διὰ τὸν λοχαγόν, ὑπέλαθεν ὁ Δουταλλύ. Εἰς αὐτὸν μόνον ἔχω πεποιθήσιν. — 'Ἐλάτε, λοχαγέ, φανήτε πρόθυμος. Πάρετε τὸ τέρας τοῦτο καὶ ἀπελευθερώσατέ μας ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην αὐτόν!

'Ὁ λοχαγός κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ, τοῦτο ἦτο φανερόν. 'Αλλὰ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τὰ χάινουν τόσο εὐκολα.

— Πράγματι, εἶπε μειδιῶν, τοῦτο μοὶ ἀνήκει δικαιοματικῶς. "Ἦθελον μόνον νὰ εἶπω, ὅτε πρὸ ὀλίγου μὲ διεκόψατε, ὅτι νὰ σηκώσῃ ἕνας πεζὸς τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶνε παρὰ πολὺ ἐπικίνδυνον. Τὸ ἔδαφος εἶνε ὀλισθηρόν, καὶ ἔν μόνον στραβοπάτημα ἀρκεῖ νὰ φονεύσῃ μέσα εἰς τὸν δρόμον δέκα ἀνθρώπους. 'Ἡ μεταφορὰ τοῦ δι' ἀμάξης εἶνε ἡ μόνη λογικὴ.

— 'Αλλά, ἀνταπήντησεν ὁ Δουταλλύ, μία ἄμαξα κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν;... Τὰς ἀπαριθμοῦν. "Ὁλαι σχεδὸν εἶνε ἠγγαρευμένοι διὰ τὰ κινητὰ νοσοκομεῖα.

— Μπᾶ, εἶπεν ὁ λοχαγός. 'Ὁ στρατηγὸς Σμίτς, ὅστις μὲ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν σας, γευματίζει εἰς τοῦ Βρεθάντου, ἢ δὲ ἄμαξά του τὸν ἀναμένει εἰς τὴν θύραν τοῦ πανδοχεῶς. Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ τὴν δανείσῃ. Εἶνε φίλος μου. Εἶνε δουλειὰ τελειωμένη. "Ὅσον μόνον νὰ ἐμπορήσω τὸν τελαμωνιά μου καὶ νὰ ὑπάγω ἕως ἐκεῖ. Δέκα λεπτά, ἔν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ πολὺ πολὺ.

— Πηγαίνετε γρήγορα, εἶπεν ἡ κυρία Δουταλλύ. Θαρρῶ πῶς θ' ἀποθάνω, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα.

— Τρέχω, ἀγαπητὴ κυρία. — Ταῦτα δὲ λέγων ὁ λοχαγός ἐλάμβανε τὸ πηλίκιον του, τὸν μανδύον του καὶ τὸ ἔστριβε.

Καὶ μὲ τὸν τρόπον δι' οὐ κντρκυλῶν κντέβκινε τὴν κλίμακα, ἦτο πρόδηλον ὅτι ἐβιάζετο.

'Ἐπκνῆλθον πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐπεκρῆται ἡ κντᾶπληξις. 'Ἡ κυρία Δουταλλύ ἀμπεταλαντεύετο μετὰ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φύγῃ καὶ τοῦ πόθου τοῦ νὰ ἐπκγρυπῆ ἐπὶ τοῦ ὄβουζιου. Χωρὶς νὰ φκνῶ, ὅτι τὸ ἦθελον, πκρετῆρουν τὴν ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζομένην ὁδόν.

— 'Ἦτο τότεν ἀπλοῦν νὰ μ' ἀρίσητε νὰ τὸ πᾶρω, ὑπεψύθυριζεν ὁ 'Ανατόλιος.

— 'Ἐλα, σιωπᾶτε! ὑπέλαθεν ὁ Δουταλλύ, ἐκπληκτικῶς ὀλίγον διὰ τὴν ἀτάραχον γεννιότητά του νέου ἐκείνου. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ εἶνε πολὺ κντκαλληλοτέρη διὰ τὸν λοχαγόν.

— Φθάνει μόνον, εἶπε στενάζουσα ἡ κ. Δουταλλύ νὰ μὴ μᾶς κᾶμη νὰ τὸν ἀνκᾶνωμεν παρὰ πολλὴν ὥραν.

— "Ὅτι θὰ τὸν ἀνκᾶνωμεν, ἀγαπητὴ κυρία, τῆ εἶπον μετὰ πολλῆς φκιδρότη-

τος, εἰμπορεῖτε νὰ εἰσθε βεβαία, διότι δὲν θὰ ἐπανέλθει.

— Δὲν θὰ ἐπανέλθει;

— Βεβαίως ὄχι. Διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Βρεθάντου ὁ δρόμος του ἦτο νὰ διέλθῃ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁδόν, ἐνῶ αὐτὸς πρὸ ὀλίγου ἀπεμακρύνθη λαβὼν τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ζωηρῶς.

— Νὰ δά! Καὶ τί σημαίνει τοῦτο;

— Τοῦτο σημαίνει, φίλε μου Δουταλλύ, ὅτι ὁ λοχαγός σας εἶνε ἕνας ραδιοῦργος καὶ ὅτι χαίρω ὅτι ἐχάλασα τὰ σχέδια τοῦ κντκρησιολόγου ἐκείνου διὰ μέσου τοῦ μηχανήματος τούτου.

Καὶ λαμβάνων ἔν λεύκωμα φωτογραφικῶν κατέφερα μὲ αὐτὸ βίαιον κτύπημα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄβουζιου, τὸ ὁποῖον διεργάγη εἰς ἄπειρα τεμάχια... σοκολάτας! "Ἦτο ἐκ σοκολάτας! καὶ κατέσπειρεν ἐπὶ τοῦ τάπητος ἄπειρον πλῆθος μυδραλίων ἐκ σακχαρωτῶν, σακχαροπῆκτων ἀμυγδαλίων καὶ πιστακίων!

Μέγας καγχασμός ἐχαίρετισε τὴν ἔκρηξιν καὶ δύναμαι νὰ εἶπω τὴν λύσιν ταύτην.

Διότι τρεῖς μῆνας βραδύτερον ὁ 'Ανατόλιος ἐνυμφεύετο τὴν Γερτρούδην.

Καὶ περὶ τοῦ λοχαγοῦ οὐδεμίαν πλέον εἶδησις!

ΕΠΑΜΒΙΝΩΝΔΑΣ ΑΛΒΕΚΗΣ

## ΕΚΕΙ!

'Ἐκεῖ, ὅπου ὄλα τὰ Διδακτικὰ Βιβλία καὶ ὄλα τὰ Ἐπιστημονικά, καὶ τὰ Μυθιστορήματα καὶ τὰ Δράματα καὶ τὰ ποιήματα ὄλα, μὲ ὄλα μας τὰ 'Ἡμερολόγια καὶ τοὺς ἀπείρους 'Ἡμεροδείκτας καὶ 'Ατλαντας, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐξαιρετικὴ γραφικὴ ὄψη καὶ ὄλα ἐν γένει τὰ χρεῖώδη τοῦ γραφείου καὶ τὰ μύρια πρωτοχρονιάτικα δῶρα, μὲ τὰς ἀπιστέτους τιμὰς των, ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ μόνον ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν ἐπανορθωτικῶν τῆς κόμης φάρμακον, τὸ περιζήτητον HEBE'S HAIR RESTORER "πωλεῖται ἀντὶ δρ. 7! ἐκεῖ ὅπου ἀδιακόπως συρρέουσιν ὄλαι καὶ ὄλοι καὶ μὲ ὄλα τους τ' ἀγγελοῦδάκια, ἐκεῖ εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον καὶ Χαρτοπωλεῖον "Κορίνθης", ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀρ. 10, ἐκεῖ, ἐκεῖ πωλεῖται καὶ ἡ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαυρογιάννη ἐκδοθεῖσα

## ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ,

ἐκεῖ καὶ τὰ ἐξαιρετικὰ χρυσόδετα

## ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακκζιάνου, τὸ κάλλιστον τοῦτο δῶρον διὰ τὴν Α' τοῦ ἔτους ἀντὶ δρ. 3.50, εἰσὺθερον ταχυδρομικῶν, ἐκεῖ καὶ τὸ περιζήτητον

## ΑΤΤΙΚΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

τοῦ Ἀσωπίου μας, ὁ ἀνθρώπντατος αὐτὸς παπποῦς ὄλων τῶν Ἑλληνικῶν Ἡμερολογίων, μὲ ὄλαις τῆς πολλῆς καὶ μεγάλης χάριος καὶ τῆ μικρῆ μικρῆ τιμῆ του, ἦτις εἶνε διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν φρ. 4.50, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 5 ἄδεται, καὶ φρ. 5.75 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 6 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν χρυσόδετον, ἐκεῖ καὶ τὸ χαριέστατον

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ μὲ ὄλη του τὴν λεπτὴν-λεπτὴν καλαισθησίαν, πεμπόμενον πανταχοῦ ἀντὶ δρ. 1.20, ἐκεῖ, μάλιστα ἐκεῖ, μὲ ὄλη τὴν πολυζητούμενην ὡμορφίαν του καὶ

## τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας μὲ μικρὰς καινοτομίας

Κ' εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ πανήντα ἡ τιμῆ, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐξήντα καὶ προκληρωμῆ.

ἐκεῖ — ἀλλὰ καὶ ποῦ ἄλλοῦ ἀπὸ ἐκεῖ — ἐρίσκονταί οἱ μὲ τὴν καλαισθησίαν χρυσοδεμένοι τόμοι τῶν

## ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

τῶν ὀπίστων ἡ ἀπόκτησις εἶνε ἔργον μεγίστης ἀπολαύσεως· εἶνε ἀπόκτησις ὀλοκληροῦ μυθιστορηματικῆς βιβλιοθήκης.

Λοιπὸν ὄλαι καὶ ὄλοι! μας ἐκεῖ, ἐκεῖ!